

40 HADİSTE DOĞRULUK

بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

**T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI
DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI**

40 HADİSTE DOĞRULUK

Genel Yayın No: **2159**

Cep Kitapları: **185**

Yayın Yönetmeni: **Doç. Dr. Fatih KURT**

Yayın Koordinatörü: **Bünyamin KAHRAMAN**

Hazırlayanlar: **Elif ERDEM • Hale ŞAHİN**

Tashih: **Esmâ ÇETİN**

Grafik & Tasarım: **Ali YÜCEER**

Baskı: TDV Yay. Mat. Tic. İşl.

Ostim OSB Mah. 1256 Cadde No: 11

Yenimahalle/Ankara

Tel: [0 312] 354 91 31

1. Baskı, Mart 2022

ISBN: 978-625-435-185-3

2022-06-Y-0003-2159

Sertifika No: 12930

Eser İnceleme Komisyonu Kararı: **16.03.2022/07**

© Diyanet İşleri Başkanlığı

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü

Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı

Tel: [0 312] 295 72 93 - 94 Faks: [0 312] 284 72 88

e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

ÖN SÖZ

*İnsana sadakat yakışır görse de ikrah
Yardımcısıdır doğruların Hazret-i Allah.*

Ziya Paşa

Cenab-ı Hak, yaratılmışların en üstünü kıldığı insana sayılamayacak kadar çok nimet bahsetmiştir. İnsan ilahi emaneti yüklenmesine vesile olan akıl sayesinde hakkı batıldan, doğruyu yanlıştan ayırabilme yeteneğine sahip olmuştur. Tabiatı gereği toplumsal bir varlık olan insan, huzurlu bir yaşam sürdürebilmek için birtakım ahlaki kurallara ihtiyaç duyar. İslam'ın ortaya koyduğu ahlaki ilkeler içerisinde en önemlileri ise adalet ve doğruluktur. Bu ikisinin yokluğu hâlinde toplumun düzeni bozular, birlik ve beraberlik ortadan kalkar. Çünkü toplumu bir arada tutan şey, adalet ve doğruluğun tesis ettiği güven duygusudur.

İslam ahlakında doğruluk ve dürüstlük, insan onuru ve sağlıklı bir toplum yapısının vazgeçilmez şartlarından biri olarak kabul edilmiştir. Doğruluk, insanın iç huzurunu sağlaması açısından birey ile ilgilidir; ancak Allah Teâlâ'nın “*Sen, beraberindeki tövbe edenlerle birlikte emrolunduğun gibi dosdoğru ol.*” (Hud, 11/112) ayeti gereğince toplumsal bir eyleme dönüşür. Dolayısıyla doğruluk birey ve toplum için zorunlu olan ahlaki niteliklerin tamamını kendisinde barındırır.

Dünya yolculuğumuz boyunca “sırat-ı müstakim” üzere olmak, doğruluğun bütün eylemlerimize sirayet etmesiyle mümkündür. Doğruluk önce Allah'a verilen söze sadakat göstermek ve imanda samimi olmakla başlar. “*Müminlerden öyle erler vardır ki, Allah'a verdikleri söze sadık kaldılar... Verdikleri sözü asla değiştirmediler.*” (Ahzâb, 33/23)

İyiliğe ulaştıran köprüdür doğruluk Hz. Peygamber'in dilinde: “*Doğruluktan ayrılmayın; çünkü doğruluk iyiliğe, iyilik de cennete götürür.*” (Müslim, Birr, 105) Doğruluk peygamberliğin dayanağıdır; çünkü peygamberler doğruyu getirir, getirdikleri “sözün” gerçek ve doğru olduğunu

yaptıkları fiillerle gösterir, ispat ederler. Hz. Peygamber'in kişiliği ve daveti hakkında Herakleios'un sorduğu soruya Ebû Süfyan, "O bize namazı, doğruluğu, iffetli olmayı ve akrabalık hukukunu gözetmeyi emrediyor." diyerek karşılık verir. (Buhârî, Bed'ü'l-vahy, 1)

Peygamberlikten sonra en yüce makamdır doğruluk. Allah Teâlâ kendilerine lütufta bulunduğu kişileri sayarken peygamberlik makamından sonra dosdoğru olanlara (sıddîk) yer vermiş, onların Allah katındaki manevi derecelerinin yüceliğini göstermiştir. Böylelikle doğruluğun karşılığına en zengin mükâfatı koymuştur: "*Korkmayın, kederlenmeyin, size vadolunan cennetle sevinin!*" (Fussilet, 41/30)

Doğruluk sadece sözde değildir; kalp, niyet, ticaret, arkadaşlık ve evlilik olmak üzere hayatın hemen her alanını kapsayan bir davranış biçimidir; kısacası hayatın mihenk taşıdır. Toplum hayatında doğruluğun ikame edilmesine katkı sağlamak amacıyla Peygamber Efendimizin (sas) hadis-i şeriflerinden derlenerek oluşturulan bu çalışmanın, doğruluk ve samimiyetten taviz vermeksizin istikamet üzere yaşamamıza vesile olmasını temenni ediyoruz.

« أَمَّا بَعْدُ فَإِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَإِنَّ أَفْضَلَ
الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ... »

“Sözlerin en doğrusu Allah’ın Kitabı’dır.
Yolların en iyisi Muhammed’in (sas)
yoludur...”

(İbn Hanbel, III, 310)

«...وَمَنْ ابْتَغَى الْهُدَى فِي غَيْرِهِ أَضَلَّهُ اللَّهُ، وَهُوَ حَبْلُ اللَّهِ
الْمَتِينُ، وَهُوَ الذِّكْرُ الْحَكِيمُ، وَهُوَ الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ...
مَنْ قَالَ بِهِ صَدَقَ، وَمَنْ عَمِلَ بِهِ أُجِرَ، وَمَنْ حَكَمَ بِهِ عَدَلَ،
وَمَنْ دَعَا إِلَيْهِ هَدَى إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ»

“...Her kim doğru yolu Allah’ın kitabından başkasında ararsa Allah onu sapıklığa düşürür. O, Allah’ın sağlam ipidir ve hikmet dolu sözleridir. O, dosdoğru yoldur... Ona dayanarak konuşan tasdik olunur. Onunla amel eden sevap kazanır, onunla hükmeden adaletli davranmış, ona davet eden doğru yola iletmiş olur...”

(Tirmizî, Fedâilü'l-Kur’ân, 14)

« ... مَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ رَشِدَ، وَمَنْ يَعْصِيهِمَا فَإِنَّهُ
لَا يَضُرُّهُ إِلَّا نَفْسَهُ وَلَا يَضُرُّ اللَّهَ شَيْئًا »

“... Kim Allah’a ve Resûlü’ne itaat ederse doğru yolu bulmuştur. Kim onlara isyan ederse ancak kendisine zarar verir. Allah’a hiçbir şekilde zarar veremez.”

(Ebû Dâvûd, Salât, 221, 223)

« مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ
وَمَنْ يَضِلِّ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ »

“Allah’ın doğru yola ilettiği kimseyi
saptıracak hiç kimse yoktur. O’nun saptırdığı
kimseyi de doğru yola iletecek hiç
kimse yoktur.”

(Nesâi, Nikâh, 39)

« قُلْ آمَنْتُ بِاللَّهِ، فَاسْتَقِم »

“Allah’a inandım de, sonra dosdoğru ol!”

(Müslim, İmân, 62)

« لَا يَجْتَمِعُ الْإِيمَانُ وَالْكَفْرُ فِي قَلْبِ امْرِئٍ، وَلَا يَجْتَمِعُ
الصِّدْقُ وَالْكَذِبُ جَمِيعًا، وَلَا تَجْتَمِعُ الْخِيَانَةُ
وَالْأَمَانَةُ جَمِيعًا »

“Bir kişinin kalbinde aynı anda iman ile küfür, doğruluk ile yalancılık, hıyanet ile emanet bir arada bulunmaz.”

(İbn Hanbel, II, 349)

« لَا يَسْتَقِيمُ إِيمَانُ عَبْدٍ حَتَّى يَسْتَقِيمَ قَلْبُهُ،
وَلَا يَسْتَقِيمُ قَلْبُهُ حَتَّى يَسْتَقِيمَ لِسَانُهُ، وَلَا يَدْخُلُ
الْجَنَّةَ رَجُلٌ لَا يَأْمَنُ جَارُهُ بَوَائِقَهُ »

“Kulun kalbi doğru oluncaya kadar imanı dosdoğru olmaz. Dili doğru oluncaya kadar da kalbi dosdoğru olmaz. Komşusunun kendisinden bir kötülük gelmeyeceğine emin olmadığı kimse de cennete giremez.”

(İbn Hanbel, III, 199)

« إِذَا أَصْبَحَ ابْنُ آدَمَ فَإِنَّ الْأَعْضَاءَ كُلَّهَا تُكْفِرُ اللِّسَانَ
فَتَقُولُ: اتَّقِ اللَّهَ فِينَا فَإِنَّمَا نَحْنُ بِكَ فَإِنِ اسْتَقَمْتَ
اسْتَقَمْنَا وَإِنِ اعْوَجَجْتَ اعْوَجَجْنَا »

“Kişi sabaha çıktığı zaman, bütün organları dile baş eğerler ve (hâl dili ile) şöyle derler: Hakkımızda Allah’tan kork. Bizim durumumuz sana bağlıdır. Eğer sen dürüst olursan biz de dürüst oluruz. Eğer, doğruluktan ayrılırsan biz de ayrılırız.”

(Tirmizî, Zühd, 60)

« دَعْ مَا يَرِيْبُكَ إِلَى مَا لَا يَرِيْبُكَ، فَإِنَّ الصِّدْقَ طُمَأْنِينَةٌ
وَإِنَّ الكَذِبَ رِيْبَةٌ »

“Seni şüphelendireni bırak,
şüphelendirmeyene bak. Çünkü doğruluk
kalbin (tereddütsüz biçimde) huzura
ermesidir. Yalan ise şüpheden ibarettir.”

(Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 60)

« عَلَيْنُكُمْ بِالصِّدْقِ، فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ، وَإِنَّ
الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى
الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدِّيقًا، وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ،
فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ، وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى
النَّارِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الْكَذِبَ حَتَّى
يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا »

“Doğruluktan ayrılmayın. Çünkü doğruluk (insanı) iyiliğe, iyilik de cennete götürür. Kişi devamlı doğru söyler ve doğrulukta ayrılmazsa Allah katında ‘doğru/siddik’ olarak tescillenir.

Yalandan sakının! Çünkü yalan (insanı) kötülüğe, kötülük de cehenneme götürür. Kişi devamlı yalan söyler, yalan peşinde koşarsa Allah katında ‘yalancı/kezzâb’ olarak tescillenir.”

(Müslim, Birr, 105)

« اٰضْمَنُوْا لِيْ سِتًّا مِنْ اَنْفُسِكُمْ، اٰضْمَنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ،
اٰصْدُقُوْا اِذَا حَدَّثْتُمْ، وَاَوْفُوْا اِذَا وَعَدْتُمْ، وَاَدُّوْا اِذَا
اُوْتِمِنْتُمْ، وَاَحْفَظُوْا فُرُوْجَكُمْ، وَعَصُّوْا اَبْصَارَكُمْ،
وَكَفُّوْا اَيْدِيَكُمْ »

“Bana kendi adınıza altı şeyin güvencesini verin, ben de size cennetin güvencesini vereyim: Konuştuğunuzda doğru söyleyin, söz verdiğinizde sözünüzü tutun, size (bir şey) emanet edildiğinde ona riayet edin, iffetinizi koruyun, gözlerinizi (bakılması yasak olandan) sakının ve ellerinizi (haramdan) çekin.”

(İbn Hanbel, V, 323)

«... فَإِنْ أَحْبَبْتُمْ أَنْ يُحِبَّكُمْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ فَأَدُّوا إِذَا
اِتُّمِنْتُمْ، وَاصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ، وَأَحْسِنُوا جِوَارَ
مَنْ جَاوَرَكُمْ»

“Eğer Allah ve Resûlü’nün sizi sevmesini istiyorsanız size bir şey emanet edildiğinde ona riayet edin, konuştuğunuz zaman doğru söyleyin ve komşularınızla iyi geçinin.”

(Taberânî, el-Evsat, VI, 320)

« أَرْبَعٌ إِذَا كُنَّ فِيكَ فَلَا عَلَيْكَ مَا فَاتَكَ مِنَ الدُّنْيَا:
حِفْظُ أَمَانَةٍ، وَصِدْقُ حَدِيثٍ، وَحُسْنُ خَلِيقَةٍ،
وَعِفَّةٌ فِي طُعْمَةٍ »

“Dört özellik vardır ki bunlar sende varsa dünyada elde edemediklerine üzülme: Emaneti korumak, doğru sözlü olmak, güzel ahlak ve helal rızıkla beslenmek.”

(İbn Hanbel, II, 177)

« قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ النَّاسِ
أَفْضَلُ؟ قَالَ: كُلُّ مَخْمُومِ الْقَلْبِ، صَدُوقِ اللِّسَانِ... »

Resûl-i Ekrem'e (sas), "İnsanların hangisi daha faziletlidir?" diye sorulmuş, o da, "Temiz kalpli, doğru sözlü olan herkes." cevabını vermiştir.

(İbn Mâce, Zühd, 24)

« مَنْ لَمْ يَدَعْ قَوْلَ الزُّورِ وَالْعَمَلَ بِهِ، فَلَيْسَ لِلَّهِ حَاجَةٌ
فِي أَنْ يَدَعَ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ »

“Yalanı ve yalana göre hareket etmeyi terk
etmeyenin yemeyi içmeyi bırakmasına
Allah’ın ihtiyacı yoktur!”

(Buhârî, Savm, 8)

« آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ،
وَإِذَا أُوْتِمِنَ خَانَ »

“Münafığın alâmeti üçtür: Söz söylediği zaman yalan söyler, vadettiği vakit sözünde durmaz, kendisine bir şey emanet edildiği zaman hıyanet eder.”

(Buhârî, Edeb, 69)

« أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ
خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ النِّفَاقِ حَتَّى يَدْعَهَا:
إِذَا أُوْتِمِنَ خَانَ، وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ،
وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ »

“Şu dört özellik kimde bulunursa o, tam bir münafık olur. Kimde bu niteliklerden biri bulunursa onu terk edinceye kadar kendisinde münafıklıktan bir özellik vardır: Kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder. Konuştuğunda yalan söyler. Söz verdiğinde cayar. Husumete düştüğünde aşırı gider.”

(Buhârî, İmân, 24)

« الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَخُونُهُ وَلَا يَكْذِبُهُ
وَلَا يَخْذُلُهُ ... »

“Müslüman, Müslüman’ın kardeşidir. Ona hainlik yapmaz, ona yalan söylemez, onu zor durumda yüzüstü bırakmaz...”

(Tirmizî, Birr, 18)

« لَا عِشَّ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ، مَنْ عَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا »

“Müslümanlar arasında aldatma olamaz!
Bizi aldatan, bizden değildir!”

(Dârimî, Büyü’, 10)

« مَنْ تَعَمَّدَ عَلَيَّ كَذِبًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ »

“Her kim benim adıma bilerek yalan söylese,
cehennemdeki yerine hazırlansın.”

(Müslim, Mukaddime, 2)

«... أَلَا وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ، فَإِنَّ الْكَذِبَ لَا يَصْلُحُ بِالْجِدِّ
وَلَا بِالْهَزْلِ، وَلَا يَعِدُ الرَّجُلُ صَبِيَّهُ ثُمَّ لَا يَفِي لَهُ...»

“Dikkat edin! Yalancılıktan kaçın. Çünkü ister ciddi olsun, isterse şaka yollu olsun yalan söylemek Müslüman’a yakışmaz. Sakın kimse yerine getirmeyeceği bir şeyi küçük yaştaki çocuğuna (bile) vaat etmesin (bu davranış da yalancılığa girer).”

(İbn Mâce, Sünnet, 7)

« كَبُرَتْ خِيَانَةٌ أَنْ تُحَدِّثَ أَخَاكَ حَدِيثًا هُوَ لَكَ بِهِ
مُصَدِّقٌ وَأَنْتَ لَهُ بِهِ كَاذِبٌ »

“Bir konuda seni tasdik ettiği (sana inandığı)
hâlde kardeşine yalan söylemen ne kadar
büyük bir ihanettir!”

(Ebü Dâvûd, Edeb, 71)

« كَفَى بِالْمَرْءِ إِثْمًا أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ »

“Her duyduğunu söylemesi kişiye yalan olarak yeter!”

(Ebû Dâvûd, Edeb, 80)

« وَيْلٌ لِلَّذِي يُحَدِّثُ فَيَكْذِبُ لِيُضْحِكَ بِهِ الْقَوْمَ،
وَيْلٌ لَهُ وَوَيْلٌ لَهُ »

“İnsanları güldürmek için yalan söyleyen
kimsele yazıklar olsun, yazıklar olsun,
yazıklar olsun.”

(Ebû Dâvûd, Edeb, 80)

« أَنَا زَعِيمٌ بِبَيْتٍ فِي رِبْضِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَإِنْ
كَانَ مُحِقًّا، وَبَيْتٍ فِي وَسْطِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْكَذِبَ
وَإِنْ كَانَ مَارِحًا وَبَيْتٍ فِي أَعْلَى الْجَنَّةِ لِمَنْ
حَسَّنَ خُلُقَهُ »

“Ben, haklıyken bile çekişmeye girmekten kaçınan kimse için cennetin kenarından; şakadan da olsa yalan söylemeye yanaşmayan kimse için cennetin ortasından; ahlakını güzelleştiren kimse için de cennetin en yüksekinden bir köşk verilmesine kefilim.”

(Ebû Dâvûd, Edeb, 7)

« لَيْسَ بِالْكَاذِبِ مَنْ أَصْلَحَ بَيْنَ النَّاسِ فَقَالَ خَيْرًا،
أَوْ تَمَى خَيْرًا »

“İyi şeyler söyleyerek iyi sözler taşıyarak
(küs) insanların arasını bulmaya çalışan
kimse yalancı sayılmaz.”

(Tirmizî, Birr, 26)

« الْكِبَائِرُ: الْإِشْرَاقُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ وَقَتْلُ
النَّفْسِ، وَالْيَمِينُ الْعَمُوسُ »

“Büyük günahlar; Allah’a ortak koşmak, anne ve babaya asi olmak, adam öldürmek, bile bile yalan yere yemin etmektir.”

(Buhârî, Eymân, 16)

« إِنَّ مِنْ أَعْظَمِ الْجِهَادِ كَلِمَةً عَدْلٍ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ »

“En faziletli cihat, zalim yönetici karşısında
(söylenen) doğru sözdür.”

(Tirmizi, Fiten, 13)

« ثَلَاثَةٌ لَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ ...
وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ: شَيْخُ زَانَ، وَمَلِكُ
كَذَّابٌ، وَعَائِلٌ مُسْتَكْبِرٌ »

“Allah, kıyamet günü şu üç sınıf insanla ne konuşur, ne onları temize çıkarır, ne de onlara bakar. Onlar için can yakıcı azap vardır: Zina eden ihtiyar, yalancı yönetici ve kibirli fakir.”

(Müslim, İmân, 172)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَلَا أُتَيْتُكُمْ بِأَكْبَرِ
الْكِبَائِرِ؟ ثَلَاثًا. قُلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: «الإِشْرَاكُ
بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ. وَكَانَ مُتَكِنًا فَجَلَسَ فَقَالَ: أَلَا
وَقَوْلُ الزُّورِ وَشَهَادَةُ الزُّورِ، أَلَا وَقَوْلُ الزُّورِ وَشَهَادَةُ الزُّورِ.

“Resûlullah (sas) üç kere ‘Size büyük günahların en büyüğünü söyleyeyim mi?’ buyurdu. ‘Evet söyle yâ Resûlallah!’ dedik. Bunun üzerine Resûlullah, ‘Allah’a ortak koşmak ve anne-babaya saygısızlık/kötülük etmektir.’ buyurdu. Sonra arkasına yaslanmış hâldeyken doğruldu ve şöyle dedi: ‘Dikkat edin (bir de) yalan söylemek ve yalancı şahitlik yapmaktır. Dikkat edin (bir de) yalan söylemek ve yalancı şahitlik yapmaktır.’”

(Buhârî, Edeb, 6)

« التَّاجِرُ الصَّدُوقُ الْأَمِينُ، مَعَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ
وَالشُّهَدَاءِ »

“Dürüst ve güvenilir tüccar, peygamberler,
sıddıklar (dosdoğru kimseler) ve şehitlerle
beraberdir.”

(Tirmizî, Büyü', 4)

« الْبَيْعَانِ بِالْخِيَارِ مَا لَمْ يَفْتَرِقَا، فَإِنْ صَدَقَا وَبَيْنَا بُورِكَ
لَهُمَا فِي بَيْعِهِمَا، وَإِنْ كَتَمَا وَكَذَبَا مُحِقَتِ الْبَرَكَةُ
مِنْ بَيْعِهِمَا »

“Alışveriş yapanlar birbirlerinden ayrılmadıkları sürece (alışverişi kabul edip etmeme konusunda) serbesttirler. Eğer dürüst davranırlar ve (malın kusurunu) açıkça söylerlerse, alışverişleri bereketlenir. Fakat kusuru gizler ve yalan söylerlerse, (yaptıkları) alışverişin bereketi gider.”

(Ebû Dâvûd, Büyü', 51)

« الْحَلْفُ مُنْفِقَةٌ لِلسَّلْعَةِ، مُمَحِقَةٌ لِلْبَرَكَاتِ »

“Yalan yere edilen yemin, malın sürümünü artırır ama bereketi yok eder.”

(Buhârî, Büyû', 25)

« ثَلَاثَةٌ لَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: الْمَنَّانُ الَّذِي
لَا يُعْطِي شَيْئًا إِلَّا مِنْهُ، وَالْمُنْفِقُ سَلَعْتَهُ بِالْحَلْفِ
الْفَاجِرِ، وَالْمُسْبِلُ إِزَارَهُ »

“Üç kişi var ki kıyamet gününde Allah onlarla konuşmayacaktır: Başa kakmadan hiçbir şey vermeyen kişi, yalan yere yemin ederek malını satmaya çalışan kişi, elbisesini (kibirle uzatıp yerde) sürüyen kişi.”

(Müslim, İmân, 171)

« مَنْ اقْتَطَعَ مَالَ امْرِئٍ مُسْلِمٍ بِيَمِينٍ كَاذِبَةٍ، لَقِيَ اللَّهَ
وَهُوَ عَلَيْهِ غَضَبَانُ »

“Yalan yere yemin ederek Müslüman bir kişinin malını ele geçiren kimse, Allah’a kavuştuğunda O’nu (kendisine) öfkelenmiş bir hâlde bulur.”

(Buhârî, Tevhîd, 24)

« إِنَّ هَذِهِ السُّوقَ يُخَالِطُهَا اللَّغْوُ وَالْكَذِبُ،
فَشُوبُوهَا بِالصَّدَقَةِ ».

“Bu çarşı işlerine boş söz ve yalan karışabilir.
Öyleyse alışverişinizi sadaka ile temizleyin.”

(Nesâî, Eymân, 23)

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاهْدِنِي،
وَعَافِنِي وَارْزُقْنِي.»

“Allah’ım, beni bağışla, bana merhamet eyle,
beni dosdoğru yola ilet, bana sıhhat ver
ve beni rızıklandır!”

(Müslim, Zikir, 35-36)

« اللَّهُمَّ أَلْهِمْنِي رُشْدِي، وَأَعِزَّنِي مِنْ شَرِّ نَفْسِي »

“Allah’ım, bana doğru yolda olmayı ilham et
ve beni nefsimin şerrinden koru.”

(Tirmizî, Deavât, 70)

« اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الثَّبَاتَ فِي الْأَمْرِ، وَالْعَزِيمَةَ
عَلَى الرُّشْدِ، وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ نِعْمَتِكَ، وَحُسْنَ عِبَادَتِكَ،
وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا، وَلِسَانًا صَادِقًا، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ
مَا تَعْلَمُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ
لِمَا تَعْلَمُ »

“Allah’ım, her türlü hayırlı işimde senden sebat ve azim isterim. Senden nimetlerine şükür ve sana güzel ibadet etme gücü vermeni dilerim. Dürüst bir kalp ve doğruları söyleyen bir dil isterim. Senden bildiğin hayırları ister ve bildiğin şerlerden sana sığınırım. Bildiğin hatalarımdan dolayı da senden af dilerim.”

(Nesâî, Sehiv, 61)

« اسْتَقِيمُوا، وَنِعْمًا إِنِ اسْتَقَمْتُمْ، وَخَيْرُ أَعْمَالِكُمُ
الصَّلَاةُ، وَلَا يُحَافِظُ عَلَى الْوُضُوءِ إِلَّا مُؤْمِنٌ »

“İstikamet üzere olun. İstikamet üzere olmanız ne güzeldir. Amellerinizin en hayırlısı da namazdır. (Gerçek) müminden başkası namazı muhafaza edemez.”

(İbn Mâce, Tahâret, 4)

